

POVZBUZENÍ V ZÁPASECH

Jozue 5. kap.

Lid Izraele musel svádět mnohé boje o vlastní existenci. V dnešním příběhu z knihy Jozue čeká lid Izraele také boj. Utká se o zaslíbenou zemi, o Kanaán. Pátá kapitola knihy Jozue představuje jakousi dobu příprav na bojové tažení. Během této doby se staly 3 důležité události, které měli Izraelce na dobu bojů připravit.

1) Obřízka

První přípravou před bojem je obřízka. Text vysvětluje, že v tu chvíli byla obřízka v Izraeli zavedena „podruhé“. Během putování pouští se obřízka neprováděla. Nevíme proč. Buďto kvůli drsným podmínkám (i hygienickým) nebo možná i proto, že Izrael „polevil“ v duchovním životě, jehož pevnou součástí obřízka byla. Její vlastní význam byl, že šlo o „znamení smlouvy“ mezi Hospodinem a lidem Izraele a zněla tak, že Hospodin bude Izraeli Bohem a Izrael bude jeho lidem. Pán Bůh se zavázal svou péčí, blízkostí, pomocí a věrností. Na Izraeli bylo, aby žil skutečně jako lid Boží, jako lid, který Hospodina ctí, poslouchá a důvěřuje mu. Během putování pouští Izraelci od této praxe ovšem upustili. Nyní dochází k nápravě. Je to opravdu prazvláštní opatření. Obřízka totiž na nějakou dobu prakticky vyřadila všechny bojeschopné muže z boje - dokud se nezhojili. Proč k tomu došlo právě teď, v této kritické době?

2) Hod beránka

Druhou událostí, která se odehrála v době příprav k boji, bylo slavení hodu beránka. Hod beránka byl ustanoven před čtyřiceti lety, když Izrael narychlo opouštěl Egypt. Pro všechny další pokolení měla být tato slavnost připomínkou toho, jak zotročený a zbídačený lid Hospodin vysvobodil. Pokořil Egypt a faraona a všechna egyptská božstva deseti ranami, až nakonec byl faraon donucen Izraelské propustit. Každý rok si touto slavností měli tuto Boží záchranu připomínat a jakoby ji sami prožívat. Nepíše se, zda hod beránka Izraelci slavili během cesty pouští. Je možné, že tomu bylo podobně jako s obřízkou. Nyní nastal znovu čas k tomuto slavení. Ale proč právě teď? Bylo to jenom proto, že nastal ten správný měsíc, který byl předepsán? Nebo to mělo ještě jiný důvod?

3) Setkání s velitelem nebeského vojska

Třetí událost, kterou před bojem Izrael (nebo spíše Jozue osobně) prožil, bylo zvláštní setkání s jakýmsi „mužem“. *„Když byl Jozue u Jericha, rozhlédl se, a hle, naproti němu stojí muž a má v ruce tasený meč“* (v. 13). Blíží se muž s mečem v ruce. Co to znamená? Výzvu k boji? Útočí nepřítel? Ale je jenom jeden. To je divné. Jozue netuší. Musí se zeptat. Jsi náš, nebo jejich? Máme tě uvítat, nebo zabít? A muž odpoví: Nejsem ani jedno, ani druhé. Ale nejsem ani nějaký neutrální. *„Jsem velitel Hospodinova zástupu, právě jsem přišel“* (v. 14). Jozue jej pokládá za sobě nadřazeného. Jozue byl vůdce lidu. Byl to velitel. Ale teď má před sebou ještě „vyšší šarži“. Proto se ptá po rozkazech: *„I padl Jozue tváří k zemi, klaněl se a otázal se: ‚Jaký rozkaz má můj pán pro svého služebníka?‘“* (v. 14). Jozue v tom má jasno. Je před námi boj. Přichází můj „nadřazený“, velitel Božího zástupu. To se bude jednat asi o nějaké pokyny k boji. Zřejmě mi přinesl rozkazy z „generálního štábu“, z nejvyšších míst. Teď se asi dozvíme jaká bude strategie, jak budeme postupovat, co podnikneme v boji.

A velitel nebeských anů má pro Jozua opravdu rozkaz. Ale je nějaký zvláštní: *„Zuj si z nohou opánky, neboť místo, na němž stojíš, je svaté“* (v. 15). A to je všechno. Víc andělský generál neřekl. Tak zase nic o taktice, o dobývání hradeb, o vojenském výcviku, o manévrech. Nic. Jen: *„Zuj si z nohou opánky, neboť místo, na němž stojíš, je svaté.“* A s tím asi zase i zmizel.

Tak to jsou velmi zvláštní přípravy k boji. Jozue po přechodu Jordánu, tedy když nastala ta kritická doba, jistě čeká na pokyny „shora“. A pokyny, které se mu dostanou zní, že má obřezat své muže, slavit hod beránka a zout si boty. Nevím, jestli je to to, co slyšet chtěl, ale zdá se že je to to, co slyšet potřeboval. Co toto všechno má znamenat? Všim tím, co tam před těmi boji Izrael prožil, k němu Bůh mluvil. A všim tím mu řekl jednu podstatou věc. To jestli zvítězíte nakonec nezávisí na tom jak budete vyzbrojení, vycvičení a takticky připravení. Ne že by to nebylo důležité. Ale to rozhodující pro Izraelovy boje není počet vojsk, vyspělost zbrojních technologií nebo mistrovská strategie. Rozhodující bude, jestli na jejich straně bude

Pán Bůh. A to mají tam na jerišských pláních prožít.

Mají **obřezat** své muže. Z vojenského hlediska naprosto nesmyslný rozkaz. Zranit své muže před bojem, už na nepřátelském území! Co když se to jerišská rozvědka dozví a využije k překvapivému výpadu. Jak by se jim asi sténající muži dokázali bránit? Zvláštní rozkaz. Ale Izrael si při tom měl uvědomit duchovní rozměr celé situace. Obřízka byla znamením smlouvy Hospodina s Izraelem. A my jsme neobřezaní. A takto chceme jít do těžkých bojů! Jsme po té cestě pouští duchovně nějak nakřivo. V našem vztahu k Bohu není všechno v pořádku. Výzva k obřízce, jakkoli to zní prapodivně, je milostivým Božím opatřením, aby boje mohly být úspěšné. Nejprve je třeba navrátit se k Bohu, činit pokání, narovnat to, co je křivé, protože k čemu nám bude taktika a zbraně, když Bůh nebude s námi. A obřízka byla právě znamením smlouvy, že Hospodin **je** s Izraelem a Izrael **je** jeho lidem. Nejprve tedy musí napravit to, co nebylo ve vztahu s Bohem v pořádku.

Obřízka byla ale také podmínkou ke slavení **hodu beránka**. Neobřezaní neměli přístup. Zrovna to tak vyšlo, že Izrael přitáhl do Kanaánů v době, kdy se tato slavnost měla slavit. Řekli bychom, tak na tom není nic neobvyklého, že to slavili, když k tomu byl čas. Ale v situaci, ve které se nacházeli, měl hod beránka ještě další zvláštní nádech. Hod beránka symbolizoval veliké a podivuhodné Boží vítězství nad Egyptem. A když jej slaví teď na hranicích zaslíbené země, přináší to zvláštní povzbuzení. Tento Bůh, který nás vytrhl z rukou mocného Egypta, je s námi i tady a teď, před boji novými.

A pak to setkání s **velitelem andělů**. Má zvláštní pokyn. Jozue si má zout boty. To pro něj nebeský generál nemá lepší pokyn? Důležité je ale zdůvodnění: Protože ta půda, na které stojí je svatá. To neznamena, že by ta kanaánská půda měla nějaké zvláštní, posvěcené složení. Svatá je proto, že je to země zaslíbená, protože je to místo, kde je Bůh přítomen. Velitel Hospodinova zástupu sice nepřináší vojenské pokyny, ale sděluje Jozuovi, že Bůh je tu přítomen a že se on na to může spolehnout.

Jozue s Izraelem tedy zdánlivě neprožívají žádnou přípravu k boji. Ale oni ji prožívají možná mnohem intenzivněji, než si uvědomují. Jistě, není to příprava vojenská. Ale je neméně důležitá. Ba ještě důležitější - příprava duchovní. Izrael, má-li zvítězit, nemůže jít do boje sám. Pokud Bůh nebude s ním, prohrají. Jozue a lid mají vidět, že pro své boje potřebují Pána Boha. Že si nevystačí sami. A tady je pak prostor pro pokání z toho, co je v našem životě špatné, co nás od Boha odděluje (obnova obřízky), ale je tu i prostor pro povzbuzení ve víře, že Bůh je a chce být s námi (hod beránka, povzbuzení nebeským velitelem).

A co my?

Tyto události se staly před několika tisíci lety kdesi daleko v Předním Orientu. Co mohou říci nám dnes? Je to především slovo povzbuzení. I když nemusíme svádět boje válečné (a vzhledem k světovým událostem se modlíme, aby tomu tak i zůstalo), nejsme přece bojů a zápasů života ušetřeni. Bible sama nás upozorňuje, že křesťan musí bojovat. Je to boj proti pokušení a působení zla v našem životě. Ty nejtěžší boje svádíme možná sami se sebou, s „vnitřním nepřítelem“, především se svým hříchem, ale také se svými omezeními, handicapy a nemocemi. Se svými pochybnostmi nebo strachem. Jindy zase bojujeme s „vnějšími nepřáteli“ - s lidskou hloupostí, s nepříznivými okolnostmi, s existenciálními problémy, s ohrožujícími situacemi, které přichází a my je nemáme pod kontrolou.

Jako starý Izrael smíme i my prožít, že ve všech našich zápasech a bojích nezávisí všechno na nás, na našich schopnostech, manévrech, taktice či zkušenostech. Ne, že by na tom nezáleželo vůbec. Izrael nakonec musel bojovat. Ale do svých bojů šel s vědomím, že nejde sám, že Bůh je s ním a že on, Izrael, musí jít s Bohem. Proto ty přípravy, které byly svou povahou především duchovní a ne vojenské. A tuto zkušenost chce ten starý příběh předat i nám. Jistě i my máme ve svých životních zápasech dělat to nejlepší, čeho jsme schopni. Ale pokud by to všechno záviselo jen na nás, jak málo nadějný by to byl boj. Nejsme uchráněni bojů a přemýšlení a zvažování a někdy to prověří naše schopnosti a náš charakter až do krajnosti. Ale nechme si do toho všeho zaznít, že to první a nejdůležitější nejsou naše schopnosti a naše skvělost, ale to, jestli je Bůh s námi. A tady je i pro nás prostor pro pokání, když vidíme, že někde žijeme křivě a Bohu se bráníme a vzpíráme. Pak nemůže přijít pokoj. I Izrael musel napravit to, co chybělo - a jak bolestné to bylo. Ale je tu prostor i pro důvěru, že Bůh je vždy náš zachránce (hod beránka) a blízký pomocník (nebeský velitel). V Ježíši Kristu se přece také nám stalo podivuhodné vysvobození z moci zla a hříchu a beznaděje skrze jeho kříž a vzkříšení. A i my se můžeme opřít o to, že tato moc, která vysvobozuje, je tu s námi stále. Z této moci vedme své boje. Jen v této moci totiž můžeme zvítězit.